

הצהרת אמן

ציקי אייזנברג

עבודתי הצילומית מאופיינת בפירוק והרכבה. חיבורם של אובייקטים שונים לסביבות רב משמעיות ובמקביל פירוקם של דימויים לכדי מרכיביהם השונים. בעבודתי אני מונע מתוך תגובה למציאות בה האובייקטים הפכו מחומרים בעולם, לדימויים שטוחים. מציאות בה האובייקט הופך לדימוי. אני עסוק בבדיקת היחסים המורכבים, בהם המבט מפעיל את הדימוי באמצעות הצילום.

הסטודיו הוא מרחב למשחק, התצלום משמש כנקודת קצה לתהליך עבודה פיסולי- קולאז'יסטי בו אני יוצר דימויים חדשים בעזרת אובייקטים. באובייקטים, שאריות מהיום יום, לרוב חומרים מן המוכן: חפצים שונים, חלקי אריזות, חלקי מגזינים וצעצועי ילדים, אני מטפל בתהליך עבודה באמצעים שונים, בהם הוספת צבע, שבירה, הדבקה, חיתוך ועוד. תהליכי העבודה על החומרים והאובייקטים הם ספונטניים ואינטואיטיביים, כך נוצר פער בין המתוכנן לאקראי, בין עצמאותו של החומר לשליטה בו. בניגוד לתהליך העבודה החופשי בחומר, שלב הצילום הוא מוקפד, בו אני יוצר לכל סביבה ואובייקט את הנוסחה המתאימה לו ולסביבתו.

עם יצירת האובייקטים, אני נוקט באחת משתי דרכי פעולה מרכזיות, האחת, יצירת סביבות, בהן באמצעות תחביר חדש בין חלקי העבודה השונים ובחירת רקע ונקודת מבט נוצרת סביבה חדשה. הצילום מייצר את האובייקטים המקוריים, שמושלכים, ומייצר סביבה הרמטית וקבועה לדימוי החדש. כך לדוגמה בעבודה 'נוף פולני' חיברתי יחד גליל פחם, קלקר צבוע וגלויית נוף (העתק גלויה שיאנוש קורצ'ק חילק לתלמידיו) לכדי סביבה טעונה ומפתה. דרך פעולה נוספת משתמשת בדימוי הבודד כחומר גלם. בתהליך העבודה הדימוי מבודד מסביבתו המקורית ומוטען במשמעויות חדשות באמצעות מניפולציות. כך למשל בסדרת הקסדות הדפסתי תצלומי קסדות היסטוריים, אותם גזרתי מהרקע המקורי. כך נוצרה מחד תחושת הפשטה והזרה של האובייקט ומאידך נוצרה תחושת חוסר בהירות ביחס בין הממשי להעתק, בין האשלייה לחומר. כמו במחשבה על קולאז', השכבתיות, ההסתרה, הפירוק וההרכבה לכדי דימוי שנע בין העומק לשטוחות מלווים את תהליכי העבודה בסטודיו בדרך ליצירת התצלום

באמצעות עיסוק באמצעים פורמליסטים ביסודם- צורה, טקסטורה, חומריות וצבעוניות, היוצרים פער שבין השטחה לעומק ובין ממשי ומדומיין אני מבקש לחשוב אודות המרחב המקומי ואודות יסודות של גבריות, אלימות וחרדה הטבועים בו. העיסוק בדימויי חורבן אפשריים, וביסודות הגנה ואלימות מדומיינים בתוכם מאפשרים לי התמודדות פואטית והומוריסטית עם תודעת החורבן המתגברת ועם הטראומה הפוטנציאלית.

